

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

31. května 2018*

„Řízení o předběžné otázce – Nařízení (EU) č. 604/2013 – Určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané v některém z členských států státním příslušníkem třetí země – Řízení týkající se převzetí a přijetí zpět – Článek 26 odst. 1 – Přijetí a oznámení rozhodnutí o přemístění před souhlasem dožádaného členského státu s žádostí o přijetí zpět“

Ve věci C-647/16,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím tribunal administratif de Lille (správní soud v Lille, Francie) ze dne 1. prosince 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 15. prosince 2016, v řízení

Adil Hassan

proti

Préfet du Pas-de-Calais,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení M. Ilešič (zpravodaj), předseda senátu, A. Rosas, C. Toader, A. Prechal a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za francouzskou vládu D. Colasem, jakož i E. de Moustier a E. Armoet, jako zmocněnci,
- za maďarskou vládu M. Z. Fehérem, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi M. Condou-Durande, jako zmocněnkyní,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 20. prosince 2017,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 26 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. 2013, L 180, s. 31, dále jen „nařízení Dublin III“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi iráckým státním příslušníkem Adilem Hassanem a préfet du Pas-de Calais (prefekt v Pas-de Calais, Francie) ve věci legality rozhodnutí, jímž bylo nařízeno jeho přemístění do Německa.

Právní rámec

Unijní právo

Nařízení (EU) č. 603/2013

- 3 Bod 4 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013 ze dne 26. června 2013 o zřízení systému „Eurodac“ pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států a Europolu o porovnání údajů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva a o změně nařízení (EU) č. 1077/2011, kterým se zřizuje Evropská agentura pro provozní řízení rozsáhlých informačních systémů v prostoru svobody, bezpečnosti a práva (Úř. věst. 2013, L 180, s. 1), uvádí:

„Pro účely použití nařízení [Dublin III] je nezbytné zjistit totožnost žadatelů o mezinárodní ochranu a osob zadržených v souvislosti s neoprávněným překročením vnějších hranic Unie. Pro účinné použití nařízení [Dublin III], zejména čl. 18 odst. 1 písm. b) a d) uvedeného nařízení, je rovněž žádoucí umožnit každému členskému státu ověřit, zda státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti zdržující se neoprávněně na jeho území již požádali o mezinárodní ochranu v jiném členském státě.“

- 4 Článek 1 odst. 1 nařízení č. 603/2013 stanoví:

„Zřizuje se systém zvaný ‚Eurodac‘, jehož účelem je pomoci při určování členského státu, který je na základě nařízení [Dublin III] příslušný pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané v členském státě státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti, a jinak usnadňovat uplatňování nařízení [Dublin III] za podmínek stanovených v tomto nařízení.“

- 5 Článek 9 odst. 1 nařízení č. 603/2013 stanoví:

„Každý členský stát neprodleně sejme otisky všech prstů každého žadatele o mezinárodní ochranu staršího 14 let a co nejrychleji, nejpozději však do 72 hodin od podání žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 20 odst. 2 nařízení [Dublin III], předá tyto otisky [...] ústřednímu systému.“

Nariadení Dublin III

6 Body 4, 5, 9 a 19 odůvodnění nařízení Dublin III uvádějí:

„(4) Podle závěrů [přijatých na zvláštním zasedání Evropské rady v] Tampere [ve dnech 15. a 16. října 1999] by měl [...] společný evropský azylový systém v krátké době rovněž zahrnovat jasnou a proveditelnou metodu určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl.

(5) Tato metoda by měla být založena na objektivních a spravedlivých kritériích jak pro členské státy, tak pro dotčené osoby. Mělo by být zejména možné urychleně určit příslušný členský stát tak, aby byl zaručen účinný přístup k řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany a aby nebyl ohrožen cíl urychleného vyřízení žádostí o mezinárodní ochranu.

[...]

(9) S ohledem na výsledky hodnocení právních nástrojů první fáze lze v této fázi potvrdit zásady, ze kterých vychází nařízení [Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (Úř. věst. 2003, L 50, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 109)], a přitom provést na základě zkušeností nezbytná zlepšení, pokud jde o účinnost dublinského systému a v jeho rámci i o ochranu poskytovanou žadatelům o mezinárodní ochranu.

[...]

[...]

(19) Měly by být stanoveny právní záruky a právo na účinný opravný prostředek, pokud jde o rozhodnutí o přemístění dotyčné osoby do příslušného členského státu, aby byla zaručena účinná ochrana jejích práv v souladu zejména s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie. Pro zajištění souladu s mezinárodním právem by měl účinný opravný prostředek proti takovému rozhodnutí zahrnovat jak přezkum toho, jak je uplatňováno toto nařízení, tak přezkum po právní i skutkové stránce v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován.“

7 Článek 3 nařízení Dublin III, nadepsaný „Přístup k řízení o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu“, ve svém prvním odstavci stanoví:

„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“

8 Článek 5 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Za účelem usnadnění určování příslušného členského státu, uskuteční členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu podle tohoto nařízení, osobní pohovor s žadatelem. [...]

2. Od osobního pohovoru lze upustit, pokud:

[...]

b) žadatel po obdržení informací uvedených v článku 4 již poskytl informace důležité k určení příslušného členského státu jiným způsobem. Členský stát, který upustí od pohovoru, poskytne žadateli možnost předložit veškeré další informace důležité pro určení příslušného členského státu předtím, než rozhodne o přemístění žadatele do příslušného členského státu podle čl. 26 odst. 1.

3. Osobní pohovor se musí uskutečnit včas a v každém případě před přijetím rozhodnutí o přemístění žadatele do příslušného členského státu podle čl. 26 odst. 1.

[...]“

9 Článek 18 téhož nařízení, nadepsaný „Povinnosti příslušného členského státu“, v odstavci 1 stanoví:

„Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen:

- a) převzít za podmínek stanovených v člancích 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě;
- b) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu;
- c) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost se posuzuje a která vzala svou žádost zpět a učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu;
- d) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.“

10 Podle článku 19 nařízení Dublin III:

„1. Pokud některý členský stát vydá žadateli povolení k pobytu, přecházejí povinnosti podle čl. 18 odst. 1 na tento členský stát.

2. Povinnosti uvedené v čl. 18 odst. 1 zanikají, pokud členský stát příslušný k posouzení žádosti zjistí poté, co je požádán o převzetí nebo přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), že dotyčná osoba opustila území členských států na dobu nejméně tří měsíců, a pokud dotyčná osoba není držitelem platného povolení k pobytu vydaného příslušným členským státem.

[...]

3. Povinnosti uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) a d) zanikají, pokud členský stát příslušný k posouzení žádosti zjistí poté, co je požádán o přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), že dotyčná osoba opustila území členských států v souladu s rozhodnutím o návratu nebo rozhodnutím o vyhoštění, které vydal po zpětvzetí či zamítnutí žádosti.

[...]“

11 Podle čl. 21 odst. 1 prvního pododstavce uvedeného nařízení platí:

„Pokud se členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že k posouzení žádosti je příslušný jiný členský stát, může v co nejkratší době a v každém případě do tří měsíců ode dne, kdy byla žádost podána ve smyslu čl. 20 odst. 2, požádat druhý členský stát, aby žadatele převzal.“

12 Článek 22 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Dožádaný členský stát provede nezbytné kontroly a o žádosti o převzetí žadatele rozhodne do dvou měsíců ode dne obdržení žádosti.

[...]

7. Pokud není dodržena dvouměsíční lhůta podle odstavce 1 a jednoměsíční lhůta podle odstavce 6, má se za to, že žádosti bylo vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít osobu včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.“

13 Podle článku 24 téhož nařízení platí:

„1. Pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.

2. Pokud členský stát, na jehož území se osoba zdržuje bez povolení k pobytu, odchylně od čl. 6 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí [(Úř. věst. 2008, L 348, s. 98)] rozhodne o vyhledávání v systému Eurodac [...], předkládá se žádost o přijetí zpět v případě osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. b) nebo c) tohoto nařízení, nebo osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu nebyla zamítnuta konečným rozhodnutím, co nejdříve a v každém případě do dvou měsíců od nalezení shody v rámci systému Eurodac [...].

[...]

5. Žádost o přijetí osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zpět se předkládá na standardním formuláři a obsahuje přímé nebo nepřímé důkazy popsané na dvou seznamech uvedených v čl. 22 odst. 3 nebo odpovídající údaje z prohlášení osoby, z nichž mohou orgány dožádaného členského státu ověřit, zda je tento členský stát příslušný na základě kritérií stanovených tímto nařízením.

[...]“

14 Článek 25 nařízení Dublin III stanoví:

„1. Dožádaný členský stát provede nezbytné kontroly a rozhodne o žádosti o přijetí dotyčné osoby zpět co nejrychleji a v každém případě nejpozději jeden měsíc ode dne, kdy byla žádost doručena. Pokud se žádost opírá o údaje získané ze systému Eurodac, zkracuje se tato lhůta na dva týdny.

2. Pokud není dodržena jednoměsíční lhůta nebo dvoutýdenní lhůta podle odstavce 1, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.“

15 Článek 26 tohoto nařízení, nadepsaný „Oznámení rozhodnutí o přemístění“, stanoví:

„1. Pokud dožádaný členský stát vyhoví žádosti o převzetí nebo přijetí žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) zpět, oznámí dožadující členský stát dotyčné osobě rozhodnutí přemístit ji do příslušného členského státu a případně i rozhodnutí neposuzovat její žádost o mezinárodní ochranu. [...]

2. Rozhodnutí podle odstavce 1 obsahuje rovněž informace o dostupných právních opravných prostředcích, případně včetně práva požádat o odkladný účinek, o lhůtách pro jejich podání a pro provedení přemístění a v případě potřeby též informace o tom, kde a kdy by se měla dotčená osoba ohlásit, jestliže cestuje do příslušného členského státu sama.

[...]“

16 Článek 27 uvedeného nařízení, nadepsaný „Opravné prostředky“, zní následovně:

„1. Žadatel nebo jiná osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) má právo na podání účinného opravného prostředku k soudu co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu.

2. Členské státy stanoví přiměřenou lhůtu, v níž může dotčená osoba uplatnit své právo na podání účinného opravného prostředku podle odstavce 1.

3. Pro účely odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo přezkumu tohoto rozhodnutí, členské státy ve svých vnitrostátních právních předpisech stanoví:

- a) že na základě podání odvolání nebo žádosti o přezkum získává dotčená osoba právo zůstat v daném členském státě, dokud nebude rozhodnuto o odvolání nebo o přezkumu; nebo
- b) automatický odklad přemístění na určitou a přiměřenou dobu, během níž soud po důkladném a pečlivém posouzení rozhodne, zda má být s odvoláním nebo přezkumem spojen i nadále odkladný účinek; nebo
- c) že dotčená osoba může v přiměřené lhůtě požádat soud o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění, dokud nebude rozhodnuto o jejím odvolání nebo o přezkumu. Členské státy zajistí, aby byl účinný opravný prostředek v podobě odkladu přemístění v platnosti až do přijetí rozhodnutí o první žádosti o odklad. [...]

4. Členské státy mohou stanovit, že příslušné orgány mohou z úřední moci rozhodnout o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění do doby, než bude rozhodnuto o odvolání nebo o přezkumu.

[...]“

17 Článek 28 téhož nařízení, nadepsaný „Zajištění“, stanoví:

„1. Členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení.

2. Členské státy mohou zajistit dotčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

3. Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

[...]“

- 18 Článek 29 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III stanoví:

„1. Přemístění žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provádí po konzultaci dotyčných členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotyčné osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek.

[...]

2. Pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému státu zanikne jeho povinnost převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát. Tato lhůta může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotyčné osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotyčná osoba na útěku.“

Nařízení (ES) č. 1560/2003

- 19 Článek 4 nařízení Komise (ES) č. 1560/2003 ze dne 2. září 2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (Úř. věst. 2003, L 222, s. 3; Zvl. vyd. 19/06, s. 200, dále jen „prováděcí nařízení“), nadepsaný „Vyřízení žádosti o přijetí zpět“, stanoví:

„Je-li žádost o přijetí zpět založena na údajích poskytnutých ústřední jednotkou Eurodacu a překontrolovaných dožadujícím členským státem [...], uzná dožádaný členský stát svou příslušnost, pokud z provedených kontrol nevyplývá, že jeho příslušnost zanikla podle čl. [20 odst. 5 druhého pododstavce anebo čl. 19 odst. 1, 2 anebo 3 nařízení Dublin III]. Zánik příslušnosti podle uvedených ustanovení je možné uplatnit pouze na základě materiálních důkazů nebo podložených a ověřitelných tvrzení žadatele o azyl.“

- 20 Podle článku 6 prováděcího nařízení, který je nadepsaný „Souhlasná odpověď“, platí:

„V případě, že členský stát uzná svou příslušnost, uvede to ve své odpovědi s uvedením ustanovení [nařízení Dublin III] vztahujících se na toto uznání a uvede praktické informace pro následné přemístění, jako například kontaktní údaje útvaru nebo osoby, které mají být kontaktovány.“

Francouzské právní předpisy

- 21 Článek L. 512–1, bod III, první pododstavec code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile (zákon o vstupu a pobytu cizinců a o azylu), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „Ceseda“), stanoví:

„V případě zajištění na základě článku L. 551–1 může cizinec požádat předsedu správního soudu, aby zrušil povinnost opustit francouzské území, rozhodnutí o zamítnutí lhůty k dobrovolnému opuštění území, rozhodnutí uvádějící cílovou zemi a rozhodnutí o zákazu návratu na francouzské území nebo o zákazu pohybu na francouzském území, která s tím případně souvisí, a to ve lhůtě čtyřiceti osmi hodin od jejich oznámení, pokud jsou tato rozhodnutí oznámena současně s rozhodnutím o zajištění. [...]“

22 Článek L. 551-1 první pododstavec tohoto zákona má následující znění:

„V případech uvedených v čl. L. 561–2 odst. I bodech 1 až 7 může být cizinec, který nepředložil dostatečně účinné záruky pro zabránění riziku uvedenému v čl. L. 511-1 odst. II bodě 3, zajištěn správním orgánem [...] na dobu čtyřiceti osmi hodin.“

23 Článek L. 561-2 odst. I uvedeného zákona stanoví:

„Správní orgán může rozhodnout o domácím vězení pro cizince, který nemůže okamžitě opustit území Francie, ale k jehož budoucímu vyhoštění je odůvodněný předpoklad, pokud tento cizinec:

1. Musí být vrácen příslušným orgánům členského státu Evropské unie [...] nebo se na něj vztahuje rozhodnutí o přemístění podle článku L. 742–3;

[...]

7. Po vydání rozhodnutí o domácím vězení podle odstavců 1 až 6 uvedeného článku nebo o správním zajištění [...], které se na něj vztahuje, nedodržel opatření týkající se vyhoštění, které se na něj vztahuje, anebo nedodržel tato opatření tím, že se vrátil do Francie, zatímco toto opatření je stále vykonatelné.

[...]“

24 Článek L. 742–1 první pododstavec Ceseda, obsažený v kapitole II, nadepsané „Řízení o určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl“, hlavy VII tohoto zákona, která je nadepsaná „Právo na azyl“, stanoví:

„Má-li správní orgán za to, že k posouzení žádosti o azyl je příslušný jiný stát, který hodlá dožádat, má cizinec právo zůstat na francouzském území až do skončení řízení o určení státu příslušného pro posuzování jeho žádosti o azyl, případně do doby svého skutečného přemístění do tohoto státu. [...]“

25 Článek L. 742-3 uvedeného zákona stanoví:

„S výhradou druhého pododstavce článku L. 742-1 může být cizinec, k posouzení jehož žádosti o azyl je příslušný jiný stát, přemístěn do státu příslušného k tomuto posouzení.

Každé rozhodnutí o přemístění musí mít podobu odůvodněného písemného rozhodnutí přijatého správním orgánem.

Toto rozhodnutí je oznámeno dotyčné osobě. Obsahuje poučení o procesních prostředcích a lhůtách, jakož i o právu upozornit nebo nechat vyrozumět příslušný konzulát, poradce nebo jinou osobu dle volby dotyčné osoby. [...]“

26 Článek L. 742-4 odst. I Ceseda stanoví:

„Cizinec, na kterého se vztahuje rozhodnutí o přemístění uvedené v článku L. 742–3, může ve lhůtě patnácti dnů od oznámení tohoto rozhodnutí požádat předsedu správního soudu o zrušení tohoto rozhodnutí.

Předseda soudu nebo soudce, kterého k tomu pověří [...], rozhodne do dvou týdnů od podání žádosti.

[...]“

27 Podle článku L. 742-5 téhož zákona platí:

„Články L. 551–1 a L. 561–2 se použijí na cizince, na něhož se vztahuje rozhodnutí o přemístění, od okamžiku oznámení tohoto rozhodnutí.

Rozhodnutí o přemístění nemůže být z úřední povinnosti vykonáno, dokud neuplynula dvoutýdenní lhůta nebo, bylo-li rozhodnutí o zajištění přijaté podle článku L. 551–1 nebo rozhodnutí o domácím vězení přijaté na základě článku L. 561–2 oznámeno společně s rozhodnutím o přemístění, před uplynutím lhůty čtyřiceti osmi hodin, ani dokud nerozhodl správní soud, byla-li mu byla věc předložena.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 28 Adil Hassan, irácký státní příslušník, byl zadržen složkami pohraniční policie departementu Pas-de-Calais (Francie) dne 26. listopadu 2016, když se nacházel v prostoru s omezeným přístupem v přístavním terminálu v Calais (Francie). Vyhledávání v systému Eurodac provedené těmito složkami odhalilo, že jeho otisky prstů byly sejmuty německými orgány ve dnech 7. listopadu a 14. prosince 2015 a že k tomuto okamžiku podal žádost o mezinárodní ochranu v Německu, aniž však podal takovou žádost ve Francii.
- 29 V den tohoto zadržení a nahlédnutí do systému Eurodac prefekt departementu Pas-de-Calais podal k německým orgánům žádost o přijetí A. Hassana zpět a společně s tím rozhodl o jeho přemístění do Německa a o jeho správním zajištění. Toto rozhodnutí bylo oznámeno A. Hassanovi tentýž den.
- 30 A. Hassan napadl opatření o správním zajištění u soudce příslušného pro rozhodování ve věcech zbavení osobní svobody a vazby u tribunal de grande instance de Lille (soud prvního stupně v Lille, Francie) na základě článku L. 512–1 odst. III Ceseda. Rozsudkem ze dne 29. listopadu 2016 soudce toto opatření zrušil.
- 31 A. Hassan kromě toho podal žalobu s odkladným účinkem u tribunal administratif de Lille (správní soud v Lille, Francie) proti rozhodnutí ze dne 26. listopadu 2016 v rozsahu, v němž nařizuje jeho přemístění do Německa.
- 32 V rámci této žaloby A. Hassan zejména tvrdí, že dotčené rozhodnutí je v rozporu s článkem 26 nařízení Dublin III, neboť bylo přijato a oznámeno mu ještě předtím, než dožádaný členský stát, v tomto případě Spolková republika Německo, výslovně nebo implicitně odpověděl na žádost francouzských orgánů ohledně jeho přijetí zpět.
- 33 Prefekt departementu Pas-de-Calais tvrdí, že ani článek 26, ani žádné ustanovení vnitrostátního práva nebrání tomu, aby po zajištění rozhodl o přemístění a toto rozhodnutí oznámil dotčené osobě, která proti tomuto rozhodnutí má k dispozici opravné prostředky stanovené v článku 27 nařízení Dublin III. Podle vnitrostátního práva k tomu, aby mohl přistoupit k zajištění A. Hassana, musí nutně předběžně přijmout rozhodnutí o přemístění bez vyčkávání na odpověď dožádaného členského státu. Přemístění nemůže být každopádně provedeno, dokud dožádaný členský stát nevyjádří souhlas s přijetím dotčené osoby zpět.
- 34 V tomto ohledu předkládající soud uvádí, že prefekt departementu Pas-de-Calais neměl povinnost přijmout rozhodnutí o přemístění k tomu, aby mohl přistoupit ke správnímu zajištění A. Hassana, jelikož takové zajištění stanoví článek 28 nařízení Dublin III, které je přímo použitelné. Uvádí však, že vnitrostátní právo, na které se odvolal prefekt při přijímání tohoto rozhodnutí o přemístění, nebrání tomu, aby takové rozhodnutí bylo přijato současně s rozhodnutím o zajištění. Ptá se tedy na slučitelnost takovéto správní praxe s článkem 26 nařízení Dublin III.

- 35 Předkládající soud zdůrazňuje, že vnitrostátní soudy se v této otázce názorově rozcházejí, a vysvětluje, že některé správní soudy mají za to, že rozhodnutí o přemístění může být přijato a oznámeno dotyčné osobě předtím, než dojde odpověď od dožádaného členského státu, zatímco jiné soudy se domnívají, že dožadující členský stát je povinen vyčkat na výsledek řízení o určení příslušného členského státu, jak je stanoveno v člancích 20 až 25 nařízení Dublin III, než takové rozhodnutí přijme a oznámí.
- 36 Předkládající soud má za to, že jak gramatický výklad jednotlivých jazykových verzí článku 26 nařízení Dublin III, tak teleologický výklad tohoto článku a ustanovení, do nichž tento článek zapadá, nasvědčují druhému přístupu, což ostatně potvrzuje rozbor přípravných prací na nařízení Dublin III.
- 37 Předkládající soud nicméně upřesňuje, že přijetí a oznámení rozhodnutí o přemístění předtím, než dožadovaný členský stát odpoví, nebrání dotyčné osobě, aby účelně napadla toto rozhodnutí u příslušného soudu v rámci žaloby s odkladným účinkem podle článku 27 nařízení Dublin III. Pokud by se ukázalo, že dožádaný členský stát není příslušný na základě kritérií stanovených v nařízení, rozhodnutí o přemístění by tedy mohlo být zrušeno.
- 38 Za těchto podmínek se tribunal administratif de Lille (správní soud v Lille) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující otázku:

„Brání ustanovení článku 26 nařízení [Dublin III] tomu, aby příslušné orgány členského státu, který jinému členskému státu, jež považuje na základě kritérií stanovených [tímto] nařízením za příslušný stát, podal žádost o převzetí nebo přijetí zpět státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti, kteří podali žádost o mezinárodní ochranu, o níž nebylo dosud s konečnou platností rozhodnuto, nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) [této] nařízení, přijaly a dotyčné osobě oznámily rozhodnutí o přemístění předtím, než dožádaný členský stát této žádosti o převzetí nebo přijetí zpět vyhověl?“

K předběžné otázce

- 39 Předběžnou otázkou se předkládající soud v podstatě táže, zda čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát, jenž jinému členskému státu, který považuje za příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle kritérií stanovených v uvedeném nařízení, zaslal žádost o převzetí nebo přijetí zpět osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 uvedeného nařízení, přijal rozhodnutí o přemístění a oznámil ho této osobě dříve, než dožádaný členský stát vyjádří výslovný či implicitní souhlas s touto žádostí.
- 40 Podle ustálené judikatury Soudního dvora je při výkladu ustanovení unijního práva třeba vzít v úvahu jeho znění, historii jeho vzniku, jakož i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 20. prosince 2017, *Acacia a D'Amato*, C-397/16 a C-435/16, EU:C:2017:992, bod 31, jakož i ze dne 17. dubna 2018, *Egenberger*, C-414/16, EU:C:2018:257, bod 44 a citovaná judikatura).
- 41 Co se v tomto ohledu týče nejprve znění čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III, toto ustanovení uvádí, že pokud dožádaný členský stát vyhověl žádosti o převzetí nebo přijetí žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) tohoto nařízení zpět, oznámí dožadující členský stát dotyčné osobě rozhodnutí přemístit ji do příslušného členského státu a případně i rozhodnutí neposuzovat její žádost o mezinárodní ochranu.
- 42 Ze samotného znění čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III, a to – jak rovněž uvedl generální advokát v bodě 35 svého stanoviska – téměř ve všech jeho jazykových verzích, vyplývá, že rozhodnutí o přemístění může být dotyčné osobě oznámeno pouze poté, co dožádaný členský stát vyjádřil

souhlasnou odpověď na žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nebo případně po uplynutí lhůt, ve kterých musí dožádaný členský stát odpovědět na tuto žádost, přičemž pokud není odpověď zaslána, má se podle čl. 22 odst. 7 a čl. 25 odst. 2 nařízení Dublin III za to, že žádosti bylo vyhověno.

- 43 Ze samotného znění čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III je tudíž zřejmé, že unijní normotvůrce stanovil přesné procesní pořadí mezi vyhověním žádosti o převzetí nebo přijetí zpět ze strany dožádaného členského státu a oznámením rozhodnutí o přemístění dotyčné osobě.
- 44 Co se dále týče historie vzniku uvedeného čl. 26 odst. 1, je třeba podotknout, jak uvedl generální advokát v bodě 36 svého stanoviska, že návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti (COM/2008/0820 final), který se týká přepracování nařízení č. 343/2003 a který vedl k přijetí nařízení Dublin III, uváděl, že je třeba dále vyjasnit postup pro oznámení rozhodnutí o přemístění dotyčné osobě, aby bylo zajištěno účinnější právo na uplatnění opravného prostředku proti takovému rozhodnutí.
- 45 Jak vyplývá z důvodové zprávy k uvedenému návrhu nařízení, tato upřesnění se měla týkat zejména okamžiku, podoby a obsahu oznámení o rozhodnutí o přemístění. Přitom čl. 25 odst. 1 téhož návrhu, jehož obsah byl promítnut do čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III a v němž byla uvedena taková upřesnění, nedostál v průběhu legislativního procesu v tomto ohledu žádných podstatných změn.
- 46 Ze samotného znění čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III vykládaného v souladu s historií vzniku uvedeného ustanovení tedy vyplývá, že rozhodnutí o přemístění může být oznámeno dotyčné osobě až poté, co dožádaný členský stát výslovně nebo implicitně vyjádří souhlas s převzetím této osoby nebo jejím přijetím zpět (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. července 2017, A.S., C-490/16, EU:C:2017:585, bod 33).
- 47 Obecná systematika nařízení Dublin III tento výklad potvrzuje.
- 48 V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III je součástí kapitoly VI nadepsané „Řízení týkající se převzetí a přijetí zpět“, která obsahuje ustanovení vymezující na sebe navazující fáze uvedených postupů, jakož i několik závazných lhůt, které pomáhají určit členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. října 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, bod 39 a citovaná judikatura).
- 49 Tato řízení o převzetí a řízení o přijetí zpět musí být nutně vedena v souladu s pravidly obsaženými zejména v této kapitole VI (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. července 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, body 49 a citovaná judikatura).
- 50 Z oddílů II a III kapitoly VI nařízení Dublin III, které se týkají řízení o žádostech o převzetí a přijetí zpět, vyplývá, že v první fázi může dožadující členský stát požádat jiný členský stát o převzetí či přijetí zpět dotyčné osoby, a to podle čl. 21 odst. 1, čl. 23 odst. 1 a čl. 24 odst. 1 uvedeného nařízení.
- 51 Ve druhé fázi musí dožádaný členský stát v souladu s čl. 22 odst. 1 nebo čl. 25 odst. 1 nařízení Dublin III provést případná nezbytná ověření, aby zjistil, zda je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle kritérií stanovených v kapitole III tohoto nařízení, a tudíž musí rozhodnout o žádosti o převzetí nebo přijetí zpět ve lhůtách stanovených v těchto ustanoveních.
- 52 Teprve po provedení těchto ověření tedy může dožádaný členský stát rozhodnout o žádosti o převzetí nebo přijetí zpět a odpovědět dožadujícímu členskému státu. V této souvislosti souhlasná odpověď v zásadě znamená souhlas s přemístěním dotyčné osoby, přičemž po tomto souhlasu obecně následuje provedení tohoto přemístění v souladu s ustanoveními článku 29 nařízení Dublin III (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. července 2017, A.S., C-490/16, EU:C:2017:585, bod 50).

- 53 Článek 26 odst. 1 nařízení Dublin III, který je společně s článkem 27 týkajícím se opravných prostředků zařazen do oddílu IV nadepsaného „Procesní záruky“, který se nachází v kapitole VI uvedeného nařízení, ukládá dožadujícímu členskému státu povinnost oznámit dotyčné osobě rozhodnutí o přemístění, z čehož plyne, že cílem tohoto článku je posílit ochranu práv této osoby tím, že pokud je přemístění v zásadě dohodnuto mezi dotčenými členskými státy v rámci řízení o převzetí nebo přijetí zpět, je tato osoba informována o všech důvodech, z nichž vychází toto rozhodnutí, tak, aby toto rozhodnutí mohla případně napadnout u příslušného soudu a požádat o odklad jeho vykonatelnosti.
- 54 Obecná systematika nařízení Dublin III proto hovoří rovněž ve prospěch takového výkladu čl. 26 odst. 1 tohoto nařízení, podle kterého lze rozhodnutí o přemístění oznámit dotyčné osobě až poté, co dožadovaný členský stát vyjádřil souhlas s převzetím této osoby nebo jejím přijetím zpět.
- 55 Totéž platí i o cíli nařízení Dublin III, třebaže Evropská komise zřejmě zastává opačný názor.
- 56 V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je cílem nařízení Dublin III stanovit jasnou a proveditelnou metodu založenou na objektivních a spravedlivých kritériích jak pro členské státy, tak pro dotyčné osoby, která umožní určit urychleně příslušný členský stát tak, aby byl zaručen účinný přístup k řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany a aby nebyl ohrožen cíl urychleného vyřízení žádostí o mezinárodní ochranu, a současně zajistit v souladu s bodem 19 odůvodnění uvedeného nařízení, že bude tímto nařízením zaveden účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. června 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 42, jakož i ze dne 25. října 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, body 31 a 37 jakož i citovaná judikatura).
- 57 Kromě toho již Soudní dvůr upřesnil, že unijní normotvůrce neměl v úmyslu obětovat soudní ochranu žadatelů o mezinárodní ochranu požadavku urychleného vyřízení žádostí o mezinárodní ochranu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. června 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 57, a ze dne 13. září 2017, Khir Amayry, C-60/16, EU:C:2017:675, bod 65).
- 58 Pokud jde o účinnou soudní ochranu zaručenou zejména článkem 47 Listiny základních práv, z čl. 27 odst. 1 nařízení Dublin III vyplývá, že žadatel o mezinárodní ochranu má právo na podání účinného opravného prostředku k soudu co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu. Takový opravný prostředek, jehož rozsah nelze vykládat restriktivně, se musí vztahovat jednak na přezkum použití nařízení, pokud jde jak o plnění kritérií stanovených v jeho kapitole III, tak o dodržování procesních záruk stanovených zejména v jeho kapitole VI, a jednak na posouzení situace co do skutkové i právní stránky v členském státě, do kterého je žadatel přemístován (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 26. července 2017, A.S., C-490/16, EU:C:2017:585, body 26 až 28; ze dne 26. července 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, body 43, 47 a 48, jakož i ze dne 25. října 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, body 36 a 37).
- 59 Pokud by v tomto ohledu mělo být připuštěno, že rozhodnutí o přemístění může být oznámeno dotyčné osobě předtím, než dožadovaný členský stát odpoví na žádost o převzetí nebo přijetí zpět, mohlo by to mít za následek, že tato osoba by byla nucena napadnout toto rozhodnutí podáním opravného prostředku ve lhůtě, která vyprší v okamžiku, kdy je dožadovaný členský stát povinen poskytnout odpověď, či dokonce, jako ve věci v původním řízení, předtím, než k takové odpovědi dojde, a to vzhledem k tomu, že podle čl. 27 odst. 2 nařízení Dublin III přísluší členským státům stanovit lhůtu, v níž může dotyčná osoba uplatnit své právo na podání účinného opravného prostředku, což je jediná povinnost uložená tímto ustanovením, přičemž tato lhůta musí být přiměřená.
- 60 Za těchto podmínek by dotyčná osoba byla případně nucena preventivně ještě předtím, než dožadovaný členský stát odpoví na žádost o převzetí nebo přijetí zpět dotyčné osoby, podat podle čl. 27 odst. 1 nařízení Dublin III opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění nebo žádost o přezkum tohoto

rozhodnutí. Navíc Soudní dvůr již rozhodl, že takový opravný prostředek nebo taková žádost o přezkum mohou být v zásadě podány pouze za situace, kdy dožádaný členský stát žádosti vyhověl (viz obdobě rozsudek ze dne 26. července 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, bod 60).

- 61 Kromě toho, jak uvedl generální advokát v bodech 46 až 48 svého stanoviska, rozsah práva na účinný opravný prostředek podle čl. 27 odst. 1 nařízení Dublin III by mohl být omezen, pokud by rozhodnutí o přemístění přijaté a oznámené dotyčné osobě předtím, než dožádaný členský stát vyjádří odpověď na žádost o převzetí nebo přijetí zpět, vycházelo pouze z důkazních prostředků a nepřímých důkazů shromážděných dožadujícím členským státem, a nikoli dožádaným členským státem, pokud jde o datum odpovědi na žádost o převzetí nebo přijetí zpět nebo o důvody, které tento stát vedly k souhlasu s žádostí, je-li odpověď výslovná.
- 62 Je přitom třeba zdůraznit, jak rovněž uvedl generální advokát v bodě 48 svého stanoviska, že důkazy pocházející z dožádaného členského státu mají zvláštní význam v rámci opravných prostředků nebo žádostí o přezkum podaných proti rozhodnutí o přemístění přijatého v návaznosti na řízení o převzetí, neboť dožádaný členský stát je povinen důkladně ověřit svou příslušnost s ohledem na kritéria stanovená nařízením Dublin III a zohlednit rovněž informace, které nejsou nutně známy dožadujícímu členskému státu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. června 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 43).
- 63 Je rovněž třeba připomenout, že dožádaný členský stát může být nucen i v případě pozitivního nálezu v systému Eurodac odpovědět na žádost o převzetí nebo přijetí zpět záporně, zejména pokud má za to, že jeho příslušnost zanikla podle článku 19 nebo čl. 20 odst. 5 druhého pododstavce nařízení Dublin III, jak potvrzuje rovněž článek 4 prováděcího nařízení, přičemž žadatel musí mít možnost dovolávat se takových okolností v rámci svého opravného prostředku (v tomto ohledu viz rozsudek ze dne 7. června 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, body 26 a 27).
- 64 Kromě toho, pokud jde o okolnost uvedenou v bodě 33 tohoto rozsudku, a sice že v takové situaci, jako je situace v původním řízení, je výkon rozhodnutí o přemístění pozastaven až do odpovědi dožádaného členského státu, pak stačí poukázat na to, že žádné ustanovení nařízení Dublin III takový odklad nestanoví. Pravidla týkající se odkladného účinku opravných prostředků stanovená v čl. 27 odstavcích 3 a 4 tohoto nařízení se totiž vztahují na možnost odložit výkon rozhodnutí o přemístění na dobu mezi datem podání opravného prostředku nebo žádosti o přezkum a vyřízením takového opravného prostředku nebo žádosti o přezkum, aniž jejich podání nutně znamená odklad rozhodnutí o přemístění (v tomto smyslu rozsudky ze dne 13. září 2017, Khir Amayry, C-60/16, EU:C:2017:675, body 64 a 68, jakož i ze dne 25. ledna 2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, bod 38).
- 65 Proto by připuštění, že k oznámení takového rozhodnutí ve smyslu čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III může dojít před vyjádřením odpovědi dožádaným členským státem, znamenalo, že v právních řádech, které na rozdíl od režimu dotčeného v původním řízení nestanoví odklad výkonu takového rozhodnutí před vyjádřením odpovědi, by dotyčná osoba byla vystavena riziku přemístění do tohoto členského státu ještě předtím, než s tím tento stát vysloví souhlas.
- 66 Navíc vzhledem k tomu, že cílem nařízení Dublin III je, jak bylo připomenuto v bodě 56 tohoto rozsudku, stanovit jasnou a proveditelnou metodu určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl, nelze připustit, že by se výklad čl. 26 odst. 1 uvedeného nařízení, kterým normotvůrce zamýšlel zvýšit ochranu práv dotyčné osoby, mohl lišit v závislosti na právní úpravě členských států zúčastněných na řízení o určení příslušného členského státu.
- 67 Podle stejné logiky, pokud jde o skutečnost, že francouzské právo neumožňuje správní zajištění dotyčné osoby před oznámením o rozhodnutí o přemístění této osobě, taková překážka, která – jak potvrzuje předkládající soud – vyplývá výlučně z vnitrostátního práva, nemůže zpochybnit výklad čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III, jak se uvádí v bodě 46 tohoto rozsudku. Ostatně z čl. 28 odst. 2 a 3 tohoto nařízení jasně vyplývá, že členské státy jsou oprávněny zajistit dotyčnou osobu předtím, než je

dožádanému členskému státu předložena žádost o převzetí nebo přijetí zpět, jsou-li splněny podmínky stanovené tímto článkem, přičemž oznámení rozhodnutí o přemístění tedy nepředstavuje nezbytnou podmínku takového zajištění (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. března 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, bod 25, jakož i ze dne 13. září 2017, Khir Amayry, C-60/16, EU:C:2017:675, body 25 až 27, 30 a 31).

- 68 Přitom cíl nařízení Dublin III zdaleka nevyvrací výklad uvedený v bodě 46 tohoto rozsudku, nýbrž hovoří rovněž ve prospěch takového výkladu.
- 69 Vzhledem k tomu se otázky předkládajícího soudu vztahují nejen na okamžik, kdy musí dojít k oznámení rozhodnutí o přemístění, ale také na okamžik, kdy musí být toto rozhodnutí přijato.
- 70 V tomto ohledu je pravda, že znění čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III odkazuje na oznámení rozhodnutí o přemístění, a nikoli na přijetí tohoto rozhodnutí. Článek 5 odst. 2 písm. b) a čl. 5 odst. 3 tohoto nařízení, které upřesňují podmínky, za nichž může členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, upustit od požadavku na pohovor s žadatelem, a okamžik, kdy k tomu musí dojít, stanoví, že takový pohovor nebo jakákoli jiná příležitost pro žadatele k tomu, aby předložil relevantní informace, musí nastat předtím, než je přijato rozhodnutí o přemístění podle čl. 26 odst. 1.
- 71 Kromě toho je třeba uvést, že podle čl. 26 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Dublin III musí rozhodnutí o přemístění obsahovat rovněž informace o dostupných právních opravných prostředcích, případně včetně práva požádat o odkladný účinek, o lhůtách pro jejich podání a pro provedení přemístění a v případě potřeby též informace o tom, kde a kdy by se měla dotyčná osoba ohlásit, jestliže cestuje do příslušného členského státu sama.
- 72 Takové informace v zásadě závisí, jak uvedl generální advokát v bodě 44 svého stanoviska, jak na tom, kdy dožádaný členský stát odpoví na žádost o převzetí nebo přijetí zpět, tak na obsahu této odpovědi, jak upřesňuje článek 6 prováděcího nařízení, pokud je taková odpověď výslovná.
- 73 V každém případě nelze rozhodnutí o přemístění uplatnit vůči dotyčné osobě předtím, než jí bylo oznámeno, přičemž okamžik, kdy musí dojít k oznámení, jak vyplývá z výše uvedených úvah, je přesně definován v čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III. Z toho plyne, že přijetí takového rozhodnutí před obdržením odpovědi dožádaného členského státu, byť k tomuto oznámení dojde až po obdržení této odpovědi, nemůže přispět ani k urychlenému vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, ani k zajištění účinné soudní ochrany práv této osoby, a to vzhledem k tomu, že k podání opravného prostředku proti rozhodnutí o přemístění nutně dochází až po oznámení tohoto rozhodnutí (v tomto ohledu viz rozsudek ze dne 26. července 2017, A.S., C-490/16, EU:C:2017:585, bod 54).
- 74 Za těchto okolností čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III rovněž brání tomu, aby bylo přijato rozhodnutí o přemístění předtím, než dožádaný členský stát výslovně či implicitně odpoví na žádost o převzetí nebo přijetí zpět.
- 75 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát, jenž jinému členskému státu, který považuje za příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle kritérií stanovených v uvedeném nařízení, zaslal žádost o převzetí nebo přijetí zpět osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 uvedeného nařízení, přijal rozhodnutí o přemístění a oznámil ho této osobě předtím, než dožádaný členský stát vyjádří výslovný či implicitní souhlas s touto žádostí.

K nákladům řízení

- 76 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 26 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát, jenž jinému členskému státu, který považuje za příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle kritérií stanovených v uvedeném nařízení, zaslal žádost o převzetí nebo přijetí zpět osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 uvedeného nařízení, přijal rozhodnutí o přemístění a oznámil ho této osobě předtím, než dožádaný členský stát vyjádří výslovný či implicitní souhlas s touto žádostí.

Podpisy.